

bili predloženi dokazi v zvezi z davkom, ki so ga plačale njene odvisne družbe v drugi državi članici, in ne v tisti, v kateri ima sedež matična družba – Spoštovanje načel enakovrednosti in učinkovitosti

Izrek

- Člena 49 PDEU in 63 PDEU nasprotujeta davčni ureditvi, katere cilj je odpraviti ekonomsko dvojno obdavčevanje dividend, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki matični družbi omogoča, da od predplačila davka, ki ga mora plačati ob nadaljnji razdelitvi dividend, ki so ji jih izplačale odvisne družbe, svojim delničarjem, odbije davčni odbitek, povezan z razdelitvijo teh dividend, če jih je prejela od odvisne družbe s sedežem v tej državi članici, te možnosti pa ne ponuja, če je te dividende izplačala odvisna družba s sedežem v drugi državi članici, ker ta sistem v tem primeru ne priznava pravice do odobritve davčnega odbitka, povezanega z razdelitvijo teh dividend, ki jo opravi ta odvisna družba.
- Pravo Unije nasprotuje temu, da kadar nacionalna davčna ureditev, kot je ta iz postopka v glavni stvari, sama po sebi ne pomeni, da davčni zavezanec neupravičeno plačani davek prenese na tretjo osebo, država članica zavrne vračilo zneskov, ki jih je plačala matična družba, ker naj bi to vračilo povzročilo neupravičeno obogatitev te družbe ali ker naj znesek, ki ga je plačala matična družba, zanj ne bi bil knjigovodski ali davčni izdatek, temveč naj bi se preprosto odbil od skupnega zneska dividend, ki se lahko razdelijo njenim delničarjem.
- Načeli enakovrednosti in učinkovitosti ne preprečujeta, da bi za to, da se matični družbi vrnejo zneski, ki zagotavljajo uporabo iste davčne ureditve za dividende, ki jih izplačajo njene odvisne družbe s sedežem v Franciji, in za dividende, ki jih izplačajo odvisne družbe te družbe s sedežem v drugih državah članicah, veljal pogoj, da davčni zavezanec predloži dokazila, ki jih ima samo on in ki za vsako sporno dividendo dokazujejo predvsem dejansko uporabljeno davčno stopnjo in znesek dejansko plačanega davka iz naslova dobička, ki so ga ustvarile odvisne družbe s sedežem v drugih državah članicah, čeprav se za odvisne družbe s sedežem v Franciji taka dokazila, ki so upravi znana, ne zahtevajo. Vendar je predložitev teh dokazov mogoče zahtevati le, če se v praksi ne izkaže, da je nemogoče ali pretirano težko predložiti dokaze o davkih, ki so jih plačale odvisne družbe s sedežem v drugih državah članicah, zlasti ob upoštevanju določb zakonodaje omenjenih držav članic, ki se nanašajo na preprečevanje dvojnega obdavčevanja, evidentiranje davka od dobička pravnih oseb, ki ga je treba plačati, in shranjevanje upravnih dokumentov. Predložitev sodišče mora preveriti, ali so v zadevi v glavni stvari ti pogoji izpolnjeni.

(¹) UL C 233, 26.9.2009.

Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 15. septembra 2011 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Bezirksgericht Linz (Avstrija)) – Kazenski postopek zoper Jochena Dickingerja in Franza Ömerja

(Zadeva C-347/09) (¹)

(Svoboda opravljanja storitev — Svoboda ustanavljanja — Nacionalna ureditev, ki določa monopol za prirejanje spletnih igralniških iger — Pogoji za dopustnost — Ekspanzivna tržna politika — Nadzor nad prireditelji iger na srečo v drugih državah članicah — Dodelitev monopola družbi zasebnega prava — Možnost pridobitve monopola, ki jo imajo le kapitalne družbe s sedežem na nacionalnem ozemlju — Prepoved, da bi imetnik monopola ustanovil podružnico zunaj države članice, v kateri ima sedež)

(2011/C 319/04)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bezirksgericht Linz

Stranki v postopku v glavni stvari

Jochen Dickinger, Franz Ömer

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Bezirksgericht Linz – Razlaga členov 43 ES in 49 ES – Nacionalna ureditev, ki s kazenskimi sankcijami prepoveduje prirejanje iger na srečo brez koncesije pristojnega organa in ki dodelitev take koncesije za največ 15 omogoča le kapitalnim družbam s sedežem na nacionalnem ozemlju, ki v tujini nimajo hčerinskih družb.

Izrek

- Pravo Unije, in zlasti člen 49 ES, nasprotuje kaznovanju s kazensko sankcijo za kršitev monopola na prirejanje iger na srečo, kakršen je monopol na prirejanje spletnih igralniških iger, ki je določen v nacionalni ureditvi v postopku v glavni stvari, če taka ureditev ni skladna z določbami prava Unije.
- Člen 49 ES je treba razlagati tako, da se uporablja za storitve iger na srečo, ki jih prek spleta na ozemlju države članice gostiteljice tržijo prireditelji s sedežem v drugi državi članici, ne glede na to:

— da se je ta subjekt v državi članici gostiteljici opremil z določeno informacijsko podporno infrastrukturo, kot je strežnik, in

— da ponudnik, ki ima sedež v državi članici gostiteljici, za ta subjekt opravlja podporna informacijske storitve, da bi ta subjekt lahko zagotavljal storitve uporabnikom, ki imajo prav tako sedež v tej državi članici.

3. Člen 49 ES je treba razlagati tako, da:

- (a) država članica, ki želi zagotoviti posebej visoko raven varstva potrošnikov v sektorju iger na srečo, lahko utemeljeno meni, da lahko samo z vzpostavitvijo monopola v korist enega subjekta, ki ga lahko javni organi natančno nadzirajo, obvladuje kriminal, povezan s sektorjem iger na srečo, ter dovolj učinkovito uresničuje cilj preprečevanja spodbujanja čezmerne porabe pri igranju iger na srečo in cilj boja proti zasvojenosti z igrani na srečo;
- (b) mora nacionalna ureditev, s katero se vzpostavlja monopol na področju iger na srečo, ki monopolistu omogoča vodenje ekspanzivne politike, da bi bila skladna s ciljem boja proti kriminalu in zmanjševanja priložnosti za igro:
- temeljiti na ugotovitvi, da so kriminalne in goljufive dejavnosti v zvezi z igrani na srečo in zasvojenost z igrani na srečo na ozemlju zadevne države članice težava, ki bi se z razširitvijo dovoljenih in urejenih dejavnosti odpravila, in
 - dopuščati le oglaševanje, ki je zmerno in strogo omejeno na tisto, kar je nujno za usmerjanje potrošnikov v nadzorovane igralne dejavnosti;
- (c) to, da je država članica izbrala drugačen sistem varstva, kot ga je sprejela druga država članica, ne more vplivati na presojo nujnosti in sorazmernosti predpisov, sprejetih na tem področju, temveč je treba te predpise presojati samo glede na cilje, ki si jih prizadevajo doseči pristojni organi zadevne države članice, in glede na raven varstva, ki se namerava s temi predpisi doseči.

(¹) UL C 282, 21.11.2009.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 13. septembra 2011 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Bundesarbeitsgericht (Nemčija) – Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach proti Deutsche Lufthansa AG

(Zadeva C-447/09) (¹)

(Direktiva 2000/78/ES — Členi 2(5), 4(1) in 6(1) — Prepoved diskriminacije zaradi starosti — Prometni piloti — Kolektivna pogodba — Klavzula o avtomatičnem prenehanju pogodb o zaposlitvi pri starosti 60 let)

(2011/C 319/05)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesarbeitsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach

Tožena stranka: Deutsche Lufthansa AG

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Bundesarbeitsgericht – Razlaga členov 2(5), 4(1) in 6(1) Direktive Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL L 303, str. 16) – Prepoved diskriminacije zaradi starosti – Skladnost kolektivne pogodbe, ki iz razlogov varnosti zračnega prometa določa avtomatično prenehanje pogodbe o zaposlitvi pilota z iztekom meseca, v katerem ta pilot dopolni starost 60 let, s to direktivo

Izrek

Člen 2(5) Direktive Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu je treba razlagati tako, da države članice lahko na podlagi pravil za pooblastitev socialne partnerje pooblastijo za sprejetje ukrepov v smislu tega člena 2(5) na področjih iz te določbe, ki jih urejajo kolektivne pogodbe, in pod pogojem, da so ta pravila za pooblastitev dovolj natančna, da zagotavljajo, da se z navedenimi ukrepi spoštujejo zahteve iz navedenega člena 2(5). Ukrep, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki starostno mejo, od katere piloti ne smejo več opravljati svoje poklicne dejavnosti, določa na 60 let, medtem ko jo nacionalni in mednarodni predpisi določajo na 65 let, ni ukrep, ki bi bil potreben za javno varnost in zaščito zdravja v smislu tega člena 2(5).

Člen 4(1) Direktive 2000/78 je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da klavzula iz kolektivne pogodbe, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, določa mejo, od katere se za pilote šteje, da nimajo več fizičnih sposobnosti za opravljanje svoje poklicne dejavnosti, pri starosti 60 let, medtem ko nacionalni in mednarodni predpisi to mejo določajo pri starosti 65 let.

Člen 6(1), prvi pododstavek, Direktive 2000/78 je treba razlagati tako, da varnost v letalstvu ni legitimen cilj v smislu te določbe.

(¹) UL C 24, 30.1.2010.